

Het zieke kind

Deze uitgave is mede mogelijk gemaakt door het VU Medisch Centrum.
Voor meer informatie over literatuur en geneeskunde:
www.literatuurengeneeskunde.nl.

VU medisch centrum

Eerder verschenen in de reeks Literatuur en Geneeskunde

Pijn. Over literatuur en lijden

Dokter worden

De garderobe van de dokter

Schrijven tegen de tijd. Over de kunst van het ouder worden

Aan de ketting. Verslaving verbeeld

Maison Dieu. Dertig jaar The house of God.

Opname. Ziek tussen vier muren

Het huis van God

Besmet

Ontspoorde cellen

Door kanker getroffen

Nieuw leven. Geboorte in fictie

Het verwarde brein. Hersenziekten in fictie

De mens in crisis

Een zachte machine

Buiten zinnen

Het laatste woord

Arko Oderwald, Koos Neuvel en Abel Thijs (redactie)

Het zieke kind

De Tijdstroom, Utrecht

© De Tijdstroom uitgeverij, 2016. De auteursrechten der afzonderlijke bijdragen berusten bij de auteurs.

Omslagontwerp: Cees Brake bno, Enschede.

Het omslag is gebaseerd op het schilderij 'Het zieke kind' van Bas Sebus

Basisontwerp binnenwerk: Martin Majoor.

De Tijdstroom uitgeverij BV, Postbus 775, 3500 AT Utrecht

Internet: www.tijdstroom.nl

E-mail: info@tijdstroom.nl

Aan de totstandkoming van deze uitgave is de uiterste zorg besteed. Voor informatie die nochtans onvolledig of onjuist is opgenomen, aanvaarden auteur(s), redactie en uitgever geen aansprakelijkheid. Voor eventuele verbeteringen van de opgenomen gegevens houden zij zich gaarne aanbevolen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16b Auteurswet 1912 juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stbl. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stbl. 471, en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp.

Voor het overnemen van gedeelten uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

ISBN 978 90 5898 300 8

NUR 870

Inhoud

Ziek kroost en bezorgde ouders. Inleiding, Koos Neuvel,
Arko Oderwald, Abel Thijs 9

1 Opgroeien

De ziekte van Oskar. Over het lijden van een samenleving,
Henriëtte van der Horst 15

Adolescent in verwarring. Over 'De vanger in het graan' van J.D. Salinger,
Wouter van Ewijk 23

Van slecht kind naar slechte volwassene. Radicalisering in de Harry Potter-
reeks, Christel Grimbergen 35

Een kwestie van mislukte volwassenheid? Het arbitraire van leeftijdsgrenzen,
Arko Oderwald en Abel Thijs 47

Heel bijzondere jongetjes. Druktemakerij van Pietje Bell tot Brammetje Baas,
Koos Neuvel 55

Een diep verwonde die zijn wond niet graag zou missen. De vroegste
depressies van Simon Vestdijk, Willem van Tilburg 67

2 Ziek-zijn

Schrijven op recept. Kinderboeken over kanker, Pjotr van Lenteren 77

De nacht omhelzen, Rinske Kegel 88

De snottebellen van Sebastiaan. Over 'Eet jouw dokter ook patat?'
Ignace Schretlen 89

Aritmo-manie, Paul Vincent 92

Tirza wil niet eten. Het niet durven leven van je eigen leven,
Michiel Hordijk 93

Progeria, Are Meijer 102

Het zieke kind	6
<hr/>	
Van daders en slachtoffers. De gespiegelde realiteit van kindermisbruik, Jellie Brouwer	103
Kleurpotlood, Robin Veen	112
Een vrolijk jochie met een klompvoetje. Herman Heijermans en het onbarmhartig leven in arbeidersgezinnen, Caroline de Pater	113
Hierna, Erik Spil	122
Geen dromen meer om na te jagen? De idealen van een mindervalide meisje, Wouter Schrover	123
Krijtjes eten, Jacqueline Verheijen	132
<i>Zalf, Philippe Claudel</i>	133
<i>De koorts, Walter Benjamin</i>	135
Kindkachelkje, Greetje Kruidhof	139
De gelukzaligheid van priemgetallen. Hoe autisme niet veroorzaakt tot sociaal isolement, Frits Boer	141
Vraag, Sylvie Marie	152
Het gemis van het onafscheidelijk zijn. Ted van Lieshout en Astrid Lindgren over de dood van een broer, Martin de Kleine	153
Rit, David Troch	164
Niet schrijven zou tegennatuurlijk zijn. Schrijvers en hun zieke kinderen, Mark Boog	165
Ijspaleis, Martje Wijers	172
<i>Ons eerste kind, P.F. Thomése</i>	173
<i>De ogen van je moeder, Jacobien Erbrink</i>	181

---

3 Hulpverleners

<i>Ziekte, letterlijk en niet als metafoor, Perri Klass</i>	189
<i>Jean Beicke, William Carlos Williams</i>	195
Verkeersagent van het lijden. Betrokkenheid en distantie in de hulpverlening, Arko Oderwald	203
De plicht onze kinderen een toekomst te geven. Waar het in het kinderziekenhuis om draait, Frank Kneepkens	213
'Ik doe in zorgen'. Zieke kinderen in de huisartsenpraktijk, Ignace Schretlen	225
Besproken werken	233
Medewerkers aan dit boek	237
Verantwoording	239
Zakenregister	241
Namenregister	243

Gedichten

Oorspronkelijk proza

Ziek kroost en bezorgde ouders

Inleiding

Koos Neuvel, Arko Oderwald, Abel Thijs

Tien gedichten staan er in dit boek. Op willekeurige wijze zijn ze verspreid tussen de essays over het gelijknamige thema. De gedichten hebben weinig gemeenschappelijke trekken, op één bijzonderheid na: de ernst van hun toon. Het zijn geen gedichten die uitblinken door hun lichte toets, speelse humor of hun relativeringzin. Over zieke kinderen, dat lijkt wel duidelijk, maakt een mens geen grapjes. Een mens maakt zich zorgen.

Die zich zorgen makende mens is in de meeste gevallen een ouder. Voormalig huisarts Ignace Schretlen merkt in zijn essay dan ook op dat ziek kroost slechts de helft van het verhaal is, bezorgde ouders de andere helft. En als vader kent hij dit verschijnsel uit eigen ervaring: 'Als overbezorgde vader probeerde ik tot soms over de grenzen van mijn fysieke en psychische spankracht begrip te hebben voor de bezorgdheid van ouders van patiëntjes.'

Objectief gesproken is er niet al te veel reden voor grote zorg: kinderen zijn tegenwoordig gezonder dan ooit. Vervlogen zijn de tijden van de grote kindersterfte, de tijden dat ouders wel een groot aantal kinderen op de wereld móesten zetten, om er zeker van te zijn dat ten minste enkelen zouden overleven, opdat die, niet onbelangrijk, op hun oude dag ook voor hen zouden kunnen zorgen. Het is een zeldzaamheid wanneer kinderen nog getroffen worden door ernstige, levensbedreigende ziekten. En veel aandoeningen die vroeger niet levensbedreigend maar wel ernstig invaliderend waren, zijn tegenwoordig, zoals blijkt uit het essay over Herman Heijermans en diens roman over een jongetje met een klompvoet, behoorlijk goed te verhelpen.

De keerzijde hiervan is dat als het aantal kinderen van ouders daalt, de overblijvende kinderen kostbaarder worden. Als zich dan toch rampspoed voordoet, komt dat veel harder aan dan vroeger en is een lichte toon niet op zijn plaats.

De ziekten waar een huisarts in zijn spreekkamer het meest mee te maken krijgt, zijn virale infecties, specifiek leeftijdsgebonden aandoeningen zoals bij huilbaby's, en de gebruikelijke kinderziekten als de bof en de mazelen. Veelzeggend daarbij is dat bij een begrip als 'kinderziekten' in het alledaagse taalgebruik niet zozeer de letterlijke als de figuurlijke betekenis is gaan domineren. Het begrip verwijst stevast naar startproblemen, op

welk terrein dan ook, waar je beslist gepaste aandacht aan moet besteden en de nodige maatregelen voor moet treffen, maar waarbij het uiteindelijk allemaal vast goed komt. Zo is het ook met de gezondheid van het gros van de kinderen: doorgaans komt het goed.

Toch zijn kinderen ook ongezonder dan ooit. Er bestaan in ieder geval aandoeningen die al jaren druk bezig zijn aan een spectaculaire opmars: aandoeningen als autisme, ADHD, dyslexie en, in iets mindere mate, eetstoornissen. Hoe spectaculair laat Frits Boer zien in zijn essay over autisme. Daarin verhaalt hij onder andere over *Rain Man*, de klassieke film over autisme uit 1988. In die tijd stond autisme nog te boek als een uitermate zeldzame stoornis, die bij vijf op de tienduizend mensen voorkwam. Het gold als een stoornis die veelal ook gepaard ging met ernstige verstandelijke beperkingen. Tegenwoordig luidt de schatting dat zo'n vijf procent van de kinderen aan een vorm van autisme lijdt. Voor ADHD valt eenzelfde soort ontwikkeling met vergelijkbare cijfers te zien.

Die gegevens zeggen niet dat er zich heuse epidemieën aan het voltrekken zijn en dat het met de (psychische) gesteldheid van kinderen veel slechter gesteld is dan enkele decennia geleden. Het betekent eerder dat er andere definities worden gehanteerd. Het betreft hier immers geen ziekten die je wél of niet, zonder tussenweg, kunt hebben, maar 'spectrumstoornissen': aandoeningen die je in gradaties kunt hebben. Bij autisme hoort de hoogbegaafde wiskundige die sociaal wat onhandig is er net zo goed bij als de met zijn bovenlijf schuddende man die alleen maar andermans uitspraken kan papegaaien.

Druktemakerij of sociaal onhandig gedrag wordt nu vaker dan enkele decennia geleden benoemd als ADHD respectievelijk autisme. Hoe die uitbreiding, het verschuiven van de marges, nu te verklaren valt, daar zijn de kenners het nog niet over eens. Ook hier speelt het fenomeen van de bezorgde ouder vermoedelijk een niet onbelangrijke rol. Wie ziet dat zijn kind niet goed kan meekomen op school of met vriendjes, wil daar graag aandacht voor. Het toekennen van een diagnose is een goede reden om iets aan het probleem te doen. Het kan de start zijn van een behandeling door een arts met medicijnen, maar het kan ook de start zijn van het hanteren van andere lesmethoden die speciaal zijn toegesneden op kinderen met diagnoses als ADHD, autisme en dyslexie. Want als ouder wil je wel graag je kind een zo goed mogelijke toekomst bieden.

Waar terechte bezorgdheid overgaat in overbezorgdheid, valt moeilijk te zeggen. Het is ook niet aan ons, als redactie, om daar een oordeel over te geven. Wij willen hier primair een zo breed mogelijk beeld schetsen van zieke kinderen zoals ze verschijnen in fictie, in boeken en films. Het is een beeld dat in dit boek uiteenvalt in drie delen: de normale ontwikkeling van kinderen, hun pathologische ontwikkeling, en de hulpverlening aan hen.

Niettemin ligt het voor de hand om op zijn minst enig begrip te hebben voor de zorgen van ouders en andere volwassenen over kinderen. Dat geldt zeker voor de ernstig zieke kinderen. Want hoewel de kans dat een kind een levensbedreigende ziekte krijgt sterk is afgenomen, is die nog steeds niet uitgesloten. Hoe onrechtvaardig het misschien ook is, het voelt toch anders aan wanneer een jong kind kanker krijgt dan wanneer het bij een hoogbejaarde gebeurt.

De zorgelijkheid van ouders bij ernstige en minder ernstige aandoeningen, heeft zonder twijfel te maken met de diep gevoelde intuïtie waarbij we in onze kinderen de toekomst zien. Niet alleen hun hoogst persoonlijke toekomst maar die van ons allemaal, ook die van de kinderlozen; het gaat, ietwat pretentius gesteld, net zo goed om de toekomst van de planeet, de mensheid, of hoe je het maar wilt benoemen. Volgens kinderarts Frank Kneepkens is dit dan ook de diepere functie van elk kinderziekenhuis: het ontleent zijn recht van bestaan aan de noodzaak om onze kinderen waar mogelijk een toekomst te geven. En hij voegt er in zijn essay in dit boek iets belangrijks aan toe: 'Dat geeft ons de plicht om er alles aan te doen om ze te behouden.'

In dit boek zijn ook kindertekeningen opgenomen over ziek-zijn, die zijn verzameld door Ignace Schretlen. Hij liet in 2001 gezonde kinderen van een basisschool in Den Bosch een tekening van een ziek kind maken. Aanleiding was het KNMG-project 'De dokter in de klas', waarbij hij drie uur lang voor vier groepen uit de onderbouw van een basisschool 'doktertje mocht spelen'. Het doel was om angst voor de dokter weg te nemen.

Om tekeningen enigszins met elkaar te kunnen vergelijken kreeg elk kind een vel papier (A4) en dezelfde dunne zwarte viltstift. Veel tekeningen leiden tot dezelfde conclusie: je bent pas écht ziek wanneer je ziek in bed ligt. Ziek zijn betekent vaak ook (ongeruste) ouders en soms de dokter aan het bed. Stippen (vlekjes) op de huid duiden vooral op de vijfde ziekte, een besmettelijke vlekjesziekte, die vooral bij schoolgaande kinderen voorkomt. Ziekte wordt uiteraard ook geassocieerd met het ziekenhuis en de ambulance die mensen hiernaartoe vervoert. Opvallend is de aanwezigheid van de lift op sommige tekeningen: in het voormalige Groot Ziekengasthuis te 's-Hertogenbosch bevond de kinderafdeling zich op de bovenste twee verdiepingen. Kinderen slagen er wonderwel in om de dramatiek van het ziek-zijn over te brengen. Duidelijk is dat kinderen de impact van het ziek-zijn anders inschatten dan dokters en misschien ook wel hun ouders die het vaak over onschuldige aandoeningen hebben.

De gedichten die in deze bundel staan, zijn de tien beste gedichten van de VUmc-poëzieprijs. Meer informatie over deze prijs en over de dichters is te vinden op www.literatuurengeneeskunde.nl.

